

Strah tijela od poda

Katja Grcić

Godina proizvodnje: 2019.

Broj ženskih likova: 9

Broj muških likova: 3

Autorska prava: sva prava pridržana

Dramski tekst obrađuje način na koji se četvero odrasle djece nose s činjenicom da im otac nakon 15 godina izlazi iz zatvora nakon odsluženja kazne za zlostavljanje u obitelji.

Lica //

Marija (60)_majka

Zdravko (66)_otac

Ema (26)_dijete

Fran (28)_dijete

Klara (31)_dijete

Majda (25)_dijete

Vera (63)_udomiteljica

Nada / socijalna radnica

Jasna / socijalna radnica

David (26) / asistent za invalidne osobe

Marina (43) / školska psihologinja

sutkinja Rimac (57)

Prolog //

Klara: Sanjala sam, to sam možda već dvaput sanjala, ne znam...sanjala sam da spavam u nekoj maloj sobi...a Fran spava u drugoj sobi, u nekoj smo kući, i ja se odjednom probudim, a kraj kreveta mi stoji neka crna silueta, užasno se preplašim, jer znam da mi ta silueta hoće učiniti nešto nažao, i onda otrčim do Frana i probudim ga, a ta silueta ide za mnom, i kažem mu, Fran molim te molim te pomoz mi, on me progoni, Fran se razbudi i sjedne na rub kreveta, a ta silueta stoji iza mene i ja umirem od straha, a Fran mi kaže, ali tko, tko te progoni, ja nikoga ne vidim...

Fran: Nazvala me ta novinarka da joj dam izjavu i ja sam joj reka da puši kurac. Onda me još pitala da ne mislim li ja da je to bio presudni, kako je ono rekla, pre..nešto trenutak u promjeni naših zakona i ja sam joj rekao da koji kurac ona mene zove, odakle joj moj broj, ko joj ga je dao... Ona je onda nešto srjala, a ja sam joj reka da šta ne zove onu tuku koja je organizirala akciju spašavanja ili ne znam koga i da ako me još jednom nazove da će dobit metak u čelo, eto to sam joj rekao. Možda sam pretjerao, mislim znam da jesam, ali nakon onog s Emom, stvarno mi dođe...dođe mi da...ubijem nekoga....e...majke mi.

Marija: To je sve tako ispalo kako je ispalo. Nema se tu šta više... Nije lako bit roditelj, to svako zna. Ne može se bit savršen, nitko nije idealan. Svi griješimo, napravimo neke greške...ja mislim da je ta kazna bila preoštra, oni su na njemu išli mijenjat sustav i poslat upozorenje, bili su izbori tada, pa onda taj prosvjed i onda još novinari...presuda je donesena pod pritiskom i to svi znaju...Ali šta sad, šta se tu može. Ja nisam poslije išla, bilo me strah da me neko ne vidi, pa onda da opet pišu, da me razapinju, bilo mi je dosta svega. A sad kako će ovo ispast, štajaznam, sam bog zna, nije mi lako s Majdom, svaka pomoć bi mi dobrodošla...samo da nas ti jebeni novinari puste na miru...samo to, eto...nakon svega šta su mi napravili, barem to...

Ema: Ja sam svoje rekla. Moja duša je na mjestu. Ja znam da je oprost velik, i da je Bog velik i da ja radi svoje djece moram nać mješta u svom srcu za oprost. A stvari nisu crno bijele, ništa nije crno bijelo. Ja samo hoću miran život. Mate je zvao svoje ljude, mi ćemo učiniti sve što je u našoj moći da se to više ne razvlači. Najvažnije je da zaštitimo djecu, to smo ja i on pričali, to moramo od njih sakrit, šta oni to trebaju znat šta je bilo, šta će im to. Kad su mene nazvali, ja sam rekla nemam komentara. Mislim se, ko vam jebe mater, lešinari odvratni. Gadite mi se.

Majda: Neki kažu da nije, ali životinje se isto mogu same ubiti. Čitala sam o onom delfinu koji je namjerno prestao disati, jer mu je bilo dosta skakutanja u nekom glupom bazenu. I...čitala sam o medvjedu...koji je prestao jesti, jer su mu Kinezi neku cjevčicu gurali svaki dan u žučni mjehur i u kavez su ga još stavili. I bio je pas jedan koji se utopio, isto namjerno, oni bi ga izvukli vani, a on bi se odmah vratio i nije htio plivati nego je samo čekao da potone i tako dva tri, ne znam, četiri puta i onda je bilo gotovo. Ima toga još, dosta toga ima. Čak nekad i svi zajedno, na primjer kitovi dođu i ubiju se, ili krave i ovce dođu i skoče, samo skoče s litice, svi zajedno, ima i toga.

Klara: Ona je uvijek bila, ne znam, užasno kontradiktorna, čas bi učinila nešto nježno, a odmah zatim nešto strašno okrutno. Ljeta s njom bila su grozna. Mislim i zime, i proljeća, ali ti su praznici bili kraći. Uvijek je sve bilo ko ruski rulet, nikad ne znaš kad će i hoće li opaliti. Ja mislim da ona ne osjeća ništa, ni za nas ni za sebe, ona ima taj neki autopilot koji samo vozi, mi dolazimo i odlazimo, ništa se ne mijenja. Njega nije bilo, a nje je bilo, al bolje bi bilo da nije, a kasnije se pretvorila u neku obavezu, dužnost, moramo ići kod nje, jer nam je to majka, ali zapravo, ja ne znam više da li ja išta prema njoj osjećam i ne znam smijem li to izreći naglas.

Fran: Ja nju najviše volim i ona to zna i ja sam joj to rekao. I da ju imam gdje odvest, da ne živim u onom ćumezu, ja bi nju doveo kod sebe. Jer bit po cijele dane s Marijom, to je jebote ko da si u kavezu. Ona sve nadzire, sve mjeri, nemoj ovo, ajde ovo, jesi ono, pa ko to može slušat, ja bi radije misu slušao cijeli dan nego nju. Ne znam, to je tako, svi..., skoro nitko..., ma svima je to neko sranje, barem ovima šta ih ja znam, oni svi imaju isto neke debile doma, ali šta sad s tim. Ja možda nemam pravu obitelj, nikad je nisam ni imao, iako mi je bilo ok kod Vere. Ali zato sad imam svoju ekipu, mi smo tu jedni za druge, braća smo, pomažemo jedni drugima, nije to samo nogomet jebote.

Ema: Ona bi samo htjela da se mi svi lijepo slažemo. Da je mir i dobro i da se svi poštujemo i razumijemo i ta sranja. To je njen problem. Ona misli da je obitelj Disneyland jebote, samo cvijeće, Miki, Mini, Šiljo, svi se vrtimo onim šaličicama, to sam u Gloriji vidjela, i kao svi se smijemo i sretni smo. To je njen problem. I zato ona nema nikoga, zato ona ne može imat nikoga, jer ona, na primjer čim se ja i Fran počnemo svađat, ona počne plakati, tresu se k'o malo dijete, k'o da smo sad svi poispadali iz tih šaličica, sve se razjebalo i eto dan nije ispao savršen kako je ona to zamislila. Može ona tako diktirat djeci u razredu, al' ne može u životu, to ne može. I to je njen problem. Ja mislim da je to njen najveći problem.

Marija: Da nije bilo Majde, ja sam se mogla možda poslije, mogla sam naći nekoga. Ali s njom, to ne, to nitko ne može. To je užasna odgovornost i ja sam rekla dobro Bože ako si mi dao, to je moj križ i ja ću ga nositi. Nemam ja ništa protiv nikoga, upozнала sam ja i tu njihovu Veru, dobra je bila prema njima, štajaznam, al' isto je bila naporna. Ja nisam dala da preko praznika sad ona njih zove, da ih ispituje, ajde bogati, jel ja tebe zovem dok su moja djeca kod tebe, jel te zovem, ne, e pa šta se ti imaš miješat u moje, šta se ti imaš tu gurati, tebi je to samo posao, dobivaš lovu za to, i to bolju nego šta sam ja za Majdu dobivala, i sad mi tu još kvocaš i prijavljuješ me Socijalnoj, ma mislim, svega tu ima, bolje da ne govorim...a sve je to on zajebao, i da ga nije taj dan tako strefilo, ništa od ovog se ne bi dogodilo, (glas joj podrhtava) i nitko nam se ne bi nikad miješao u život...

Majda: Čitala sam da ima ta neka bakterija zove se Toxo...Toxoplasma ja mislim, tako nešto. To je ovako mala, jako sitna bakterija, ja ne znam otkud ona dođe...I onda recimo uđe u miša, i miš ti postane skroz nenormalan, znači on se prestane bojat mačke skroz. I onda ako mačka pojede tog miša, a pojest će ga, jer on ne bježi jer je glup, onda kad ga pojede, onda se taj parazit unutra dalje razmnožava. Mislim oni su probali tog miša izliječiti, ali čak i kad mu maknu toga parazita, on se i dalje ne boji mačke, znači doživotno nema straha. I zato jer nema straha mu nema ni pomoći. Pojest će ga, ono, on će joj se sam servirat, a mačka će reć, oooohoho baš mi je drago da te vidim, mišonjo moj dragi, kako te dugo nisam vidjela, dođi da ti nešto pokažem, i onda će on doć, budala, i ona će ga pojest.

Jedan //

Klara: Halo

Fran: Ej suster

Klara: Jel smetam?

Fran: A je, evo baš čitam knjigu

Klara se kiselo nasmije.

Fran: Šta se smiješ? Al ja ne smin čitat knjigu? Šta je ovo došlo...ni knjigu se više ne može čitat u miru...

Klara: Slušaj, ne znam jesu ti javili...

Fran: Šta, da debos izlazi iz pržuna, jel to?

Klara: Mene su zvali...mislim meni to...ja sam zaboravila...da...(plačno) joj ne znam Fran...

Fran: Daj se smiri ej. Šta je sad neka panika nešto šta ti je?

Klara: Ma neee nee nije nego, mislim ne znam, eto stvarno ne znam kako to sad...

Fran: Ma daj Klara ne dram. Mene zaboli kurac, a to sam i reko onoj kravi što me zvala.. Mislim šta sad to ima veze s nama, to više nema nikakve veze s nama.

Klara: Ne znam, mislim nema, ali opet...

Fran: Nema se tu šta.

Klara: Znam, ali ja bi isto da se vidimo, da se nađemo...

Fran: Pa dođi, pa ćemo se vidit

Klara: Ma dobro da, ali ja bi da se svi vidimo

Fran: Kako misliš svi?

Klara: Pa ja bi da i Emu zovemo

Fran: Pa zovi je, ali prvo i prvo ona ti sigurno neće spavat kod mene, to znaš, a drugo sve ti ovisi i oće li je onaj njen pustit...

Klara: Ma daj Fran

Fran (naglašava slovo č): Gospon naČelnik opČine

Klara: Daj molim te

Fran: Mislim ja neman ništa protiv. Ti zovi, organiziraj, znaš di sam, za mene svi uvijek znaju di sam - ako nisam ipod auta onda san u Baće, ako nisan u Baće onda san kod Žile, ako nisan kod Žile onda spavan.

Klara: Dobro, dobro. Sve znam. Ja sam mislila idući vikend

Fran: Sve mi je jedno.

Klara: Ali ne znam gdje

Fran: Pa gdje god oćeš.

Klarar: Tu kod tebe je pretijesno...

Fran: Di čeljad nije bisna, ni kuća nije tisna...uostalom, ima mista u dvoru

Klara: U dvoru? Pa da nas svi čuju

Fran: A šta ti planiraš ono neku tajnu misiju jebote? Pa šta da izlazi van? Koga boli kurac? Šta mi sad o tome moramo vijećat?

Klara: Fran, ti si drugačiji, ali mene...mene je stvarno strah...

Fran: A čega te strah ženo božja? Ako bilo šta pokuša zvat ćeš policiju, al šta će on pokušat ima sto godina Klara daj se priberi

Klarar: Ma dobro, ne radi se samo o tome. Mislim da mi moramo zauzet neki stav.

Fran: Ja ne znam šta si se ti toliko uspidila oko toga. Samo mu daješ na važnosti. To san čita da kad o nečemu previše govoriš, kao na primjer, evo mi non stop pričamo o Mamiću, onda to nešto samo dobiva na važnosti, kužiš?

Klara: Isuse Fran, molim te nemojmo o nogometu sad

Fran: A šta ti misliš da problemi koje Naš Hajduk ima nisu ozbiljna stvar, to je jebote najozbiljnija stvar, al mislin ok, ti si žensko pa...

Klara: Možda da odemo do Marije i Majde? Da se kod njih nađemo?

Fran: Ajme...

Klara: One trebaju bit uključene u to, pogotovo Majda.

Fran: Možda bi bilo bolje kod Vere...?

Klarar: Vera je uzela novih troje djece, ne možemo tamo.

Fran: Meni je rekla da smo mi uvijek dobrodošli.

Klara: Pa naravno da jesmo, ali ne za ovakve stvari.

Fran: Možemo u parku... (pjevuši stari hit Viktorije Đonlić) na klupi il u jarku nema veze...

Klara: Tebi je ovo sve zajebancija, a?

Fran: A bogati Klara, neću sad sjest i plakati, šta bi ti jebote. Pustit će ga van, neka ga puste, šta sad?

Klara: Dobro (reznirano). Idem zvat Emu. Čujemo se

Fran: Nemoj samo zvat u subotu popodne, u biti ne, već ujutro imamo sastanak... u biti u subotu nemoj uopće zvat, igramo s Rijekom. Navijačkim tonom doda: rijejee-čke pi-čke

Klara: Dobro, čujemo se.

Dva //

Ema: Halo

Klara: Bok Ema, ja sam

Ema: Klara

Klara: Ej ja sam, šta ima?

Ema: Ma ništa, evo taman odvela Jakova na trening...

Klara: Mhm.

Ema: Ti?

Klara: Sve po starom

Ema: Kakvo je vrijeme gore?

Klara: Ma dobro, nije toliko vruće

Ema: Ajde barem to, mi smo ovdje prokuvali, da nema mora...a znaš kako kaže moj Mate, ipak u Zagrebu živi samo ko mora haha

Klara: Hm, da.

Ema: Jesi zaključila ocjene?

Klara: Ma nisam još, svake godine isto, previše gradiva, premalo vremena...pa onda ta djeca neka problematična... baš sam premorena...

Ema: Ee da, tako je učiteljica mog Jakova sjela kraj nekog malog koji ništa ne radi, pod milim bogom ništa, i šta bi sad Jakov trebao njemu pomagati, ma vidi bogati, jel on ima svoju mater i oca, nek mu oni pomažu, ja s Jelenom svaki dan sjedim po dva sata, a Jakov, dobro Jakov je drugačiji, ali taj mali...

Klara: Da, znam, pričala si mi za tog malog kad smo se ono zadnji put čule...

Ema: Ma mislim mjesec dana do kraja škole, Jakov je pod stresom od kontrolnih i ispitivanja i sad ga ova još sjedne s tim malim, užas... plus još dodatne aktivnosti, ja samo razvozim, po cijele dane samo razvozim...

Klara: Ema, ja ne znam jesi ti čula, jesu li te zvali...

Ema šuti s druge strane.

Klara: Halo

Ema: Tu sam tu sam

Klara: On izlazi za dva tjedna

Ema šuti.

Klara: Ja sam zvala Frana, mislim da bi bilo dobro da se svi nađemo

Ema šuti s druge strane.

Klara: Ema?

Ema: Molim

Klara: Jel ti mene čuješ?

Ema: Nemoj se ljutiti Klara, al mene ti to uopće ne zanima

Klara: Ali...

Ema: Nema se tu šta

Klara: Ali on ti sutra može pokucati na vrata

Ema: Pa šta, neka pokuca

Klara: Pa dobro, mislim, ja znam, tebi je Mate tu, ali on bi mogao, možda će htjeti vidjeti unuke...

Ema: Isuse Bože o čemu ti Klara?

Klara: Pa to je sve moguće...

Ema: Ma daj molim te

Klara: Pa...

Ema: Slušaj me Klara, ti se brini o svojoj, a ja ću o svojoj djeci, jes' me čula? Nikog se mi ne bojimo...Šta bude biće...A ti bi možda trebala potražiti pomoć, ako te muče baš takve paranoje...

Klara: Ne muče mene nikakve paranoje...

Ema: Pa super, onda nađi nekog frajera lijepo i počni graditi svoj život...

Klara: Ema, ja imam život i bez frajera...

Ema: A slušaj, ne ideš ništa mlađa...

Klara: Hvala ti na informaciji

Ema: Nema na čemu

Klara: Mislila sam da bismo se možda mogli kod tebe naći

Ema: A kako ti je to palo na pamet?

Klara: Pa znaš da Fran spava dolje gdje im je radiona, tamo nema mjesta... A on ne bi da idemo kod Marije...

Ema: Ne bi, a?

Klara: Ne.

Ema: On se ponaša kao da mu ona nije mater

Klara: Ti znaš da se on s njom nikad nije slagao

Ema: Nema se on šta slagati ni ne slagati, to mu je mater i točka

Klara: Slušaj, ako ne možemo kod tebe, reci tako

Ema: Ako ćete doći kod Marije i Majde, ja ću navratiti, ali kratko, samo da Franu kažem par stvari

Klara: Ema, ja nisam naumila organizirati svadbu

Ema: Nego šta si naumila? Veliko pomirenje? Ples sa zvijezdama?

Klara: Ja ne mogu vjerovati da tebe uopće ne zabrinjava...barem zbog Majde...

Ema: Ne, ne zabrinjava me, a znaš li zašto? Jer sam cijeli dan u pogonu, draga moja, od jutra do mraka ja ne stanem, cijeli dan. Mate nikad nema doma, to ti je jasno, nemam ja vaše prosvjetarske praznike, ja 24 sata dnevno 7 dana u tjednu sama podižem svoju dugu i još se brinem oko njih dvije, oko čega mi nitko ne pomaže, tako da zbilja neman kad razmišljati o ičem drugom...

Klara: Dobro Ema, ja ne znam čemu sad taj ton, zvuči kao da bi ja iz Zagreba trebala pomagati, mislim ne znam kako...

Ema: Imam drugi poziv, moram ići, javi se kad budete dolazili

Klara: U redu, ali...

Ema poklopi slušalicu.

Marija: Ko je? Alo?

Klara: Ja sam

Marija (hladno): E

Klara: Jel me čuješ?

Marija: Čujem, čujem

Klara: Kako si, šta ima?

Marija: Dobro, šta će bit, ništa

Klara: Kako je Majda?

Marija: Uvik isto, bulji u kompjuter, nigdje ne izlazi

Klara: Zar joj ne dolazi onaj asistent?

Marija: Ma dolazi, ali ovaj tjedan ga nema, negdi je otputova

Klara: Aha, a kako tvoje rame?

Marija: Nikako, kako će bit, boli, pa pijem tablete, al šta će to... ti kalcifikati, to se sad proširilo i nema tu više spasa...

Klara: Jel te Ema vodila u doktora?

Marija: Dašta je nego me vodila, riješila je priko Mate oni doktoricu, ona je rekla da nema tu šta, operacija se ne može, samo tablete i te neke vježbe...a meni se ne da to vježbat...i tako...šta ću ja sad tu... čekam da umrem

Klara: Isuse Bože mama

Marija: A šta? Pa svi ćemo umrijet Klara, i ti ćeš

Klara: Dobro majko, prije nego umremo, mislili smo ja i Fran navratit ovaj vikend...

Marija: Šta je reć?

Klara: Pa da se vidimo, da popričamo. (šutnja) On izlazi za dva tjedna...

Marija: Šta se tu ima pričat?

Klara: Pa ja mislim da ima...mislim on vam može sutra doć na vrata

Marija: Pa šta?

Klara: Pa ništa. Mislim da bi barem Majdu trebalo zaštitit.

Marija: Uf, šta si brižna

Klara: Šta ti to znači?

Marija: Ajde molin te da nema Eme i Mate nas dvije bismo crkle ovdje

Klara: Isuse bože

Marija: Zaboravljene i napuštene, od sviju...

Klara: O čemu ti pričaš Marija? Dobile ste državni stan, imaš riješen status njegovateljice, ona ima invalidninu, sve sam to ja odradila. A Ema vam je najbliže, kako misliš da ti ja pomažem s učiteljskom plaćom, i još iz Zagreba...a Fran je dolje, znaš da jedva sklapa kraj s krajem

Marija: Majde Klara da si se ti udala i napravila nešto od života...

Klara: Da, da. Kao što si se ti na primjer udala i napravila nešto

Marija: Ja nisam imala izbora...a posli je on sve sjeba...

Klara: Da, uvijek su drugi krivi...uostalom Fran se svega sjeća...

Marija: Ma čega se on sjeća... huligan i pijanica...

Klara: Majko...

Marija: Nemoj ti meni majko, zna se ko je tebi i njemu majka...

Klara: Dobro do kad misliš ponavljat tu priču? Vera nas je udomila...

Marija: Samo radi para

Klara: Nije istina. Brinula za nas petnaest godina. Dobro otkud tolika zajedljivost, ja stvarno ne razumijem to tvoje istresanje svako malo...

Marija: Jebem ti ja i sustav i državu i sve one koji dicu materi otimaju...Bog će ih kaznit...

Klara: Pa ostala ti je Majda

Marija: Da, jer nju nitko nije htio...inače bi mi i nju uzeli, al dobro...svak nosi svoj križ...i sve se vraća...Bog sve vidi i sve zna

Klara: Slušaj, on izlazi i ja mislim da mi o tome trebamo razgovarat

Marija: Briga mene šta on izlazi

Klara: Nisi sama, i Majda je tu

Marija: Pa šta?

Klara: Kako pa šta?

Marija: Pa šta? Al joj može naštetit više nego šta joj je naštetio?

Klara: Naravno da može.

Marija: Ajde bogati ti i tvoje psihopizdarije, bavi se ti svojom dicom u školi...pusti nas dvi na miru, kako samo do sad, tako ćemo i dalje

Klara: Ja samo mislim da bi bilo dobro da se svi vidimo, ja bi došla...

Marija: Pa dođi, ko ti brani... (ispod glasa) Sad bi došla, a inače dođeš tri puta godišnje

Klara: Dođem kad ne radim, zaboga miloga, šta je tebi danas?

Marija: Uvijek isto, samo zoveš kad ti nešto treba

Klara: Ništa meni ne treba, ja samo hoću da Majda zna da smo uz nju...

Marija: On je starac Klara, čega se ti bojiš?

Klara: Ne bojim se ja ničega, samo ne želim da ona doživi šok

Marija: Mi s njom svaki dan imamo šokove, ali ti to naravno niti znaš, niti te briga...

Klara: Mi bi došli u nedjelju

Marija: Moja su vrata uvijek otvorena

Klara: Dobro, onda se vidimo

Četiri //

Vera: Pa kako si dušo moja?

Klara: Ma ne znam ni sama.

Vera: Šta je bilo?

Klara: On izlazi za dva tjedna... (brizne u plač)... ja ja nisam... ja ne znam kako to tako brzo...ja ne znam šta sad...koja su naša prava, kako sad...

Vera: Smiri se, ajde mila, smiri se...

Klara (plačno): ...ja sam njih svih zvala...ali njih uopće nije briga...njima to ništa...

Vera: Pa oni su to odrezali, to je neki mehanizam...Trebala si prvo mene zvat...

Klara: Ma znam, ali ti sad imaš drugu djecu, i znam da te ona trebaju više nego ja. Ja sam odrasla, ja bi trebala...trebala bi... (opet brizne u plač)

Vera: Ništa ti ne bi trebala i normalno je da te to sad potreslo...

Klara: Ja... ja...ne znam šta da radim...zvala sam ih da se nađemo, ne znam jel to, evo sad vidim, to je baš glupa ideja, mislim glupost, šta čemu se ja nadam...da će oni nekad nešto shvatit...

Vera: Ivane, šta radiš s tim pudingom? Ostavi to! Daj mi tu žlicu, joj sve je po sebi...Oprosti Klara, šta si rekla?

Klara: Ma to... da se nalazimo, da uopće ne znam koja je svrha toga...kad ionako...niti smo mi u nekom zajedništvu...niti smo ikad bili...

Vera: Da... (pomalo odsutnim tonom, kad da zapravo prati nešto drugo što se događa njoj ispred nosa) da...

Klara (upitnim tonom): Možda ih nisam ni trebala zvat?

Vera: Samo ga razdražuješ s tim, uzmi mu to...makni skroz...vidiš da nije gladan, tu bezveze samo packa uokolo...oprosti Klara...

Klara (šmrca): Vera, nema veze, idem ja, čujemo se neki drugi dan...

Vera: Ma ne, ne, slušam te...

Klara: Ma ne, sve u redu, ionako moram nešto imam...

Vera: Samo se nemoj nervirat...mislis na se

Klara: Znam, hoću, čujemo se

Pet //

Turobni dnevni boravak. Krist na zidu. Svjetlo plava boja se mjestimice ljušti sa zidova. Komadi prašine po podu. Nije neur-edno, ali bez ikakve estetike. Ništa s ničim ne paše, boje namještaja su nekompatibilne, puno je svetih vodica, krunica. Na komodi kraj televizora fotografija majke s četvero djece na starom kauču, jedna djevojčica zamišljeno stoji iznad torte sa svjećicama, druge dvije sjede njoj postrance, majka drži malenog dječaka u rukama. Za stolom u sredini sjede Marija, Ema i Majda. Majda je u kolicima. Ema puši jednu za drugom. Marija srče kavu i sve izgovara tonom narikače. Majda ponešto frflja dok govori, zamuckuje, ali je ipak razgovijetna.

Ema: I tako ja njoj kažem, dobro pa šta je tebi Klara, nađi muža jebote, počni živit, mislim godine idu, a ti se baviš tom dječurlijom...mislim ne kažem ja, to je plemenit posao, i fin na kraju krajeva, za jednu ženu...ne ko što je prije bio, ali to je sve krivo ta prava djece i to da ja svog Jakova tu i tamo ne zveknem pošteno, vraga bi on mene išta poslušao, taj mali ja ne znam na koga je on gene povukao, nekad čak ni Mate s njim ne može izać na kraj. Mislim uči on, ali znaš ti da je on pobjego iz škole prošli tjedan, četvrti razred, zamisli, on je tako malo odšetao, Mate je ubio boga u njemu kad ga je dovatilo, neće mu više past na pamet, ali Klara, Klara je meka, šta će ona, ona sve nježno s tom djecom, u fino, pa naravno da joj skaču po glavi i onda ima te probleme sa štitnjačom i sva ta sranja i onda po doktorima i šta, uništiš si zdravlje, a šta, za koga, za tu dječurliju koju bi roditelji prvi trebali odgojit da poštuju starije, a ne ko što mi je onda pričala onaj mali što joj je sjedio na klupi, dizao noge u zrak, psovao po satu, pa šta da mu otac umire od multiple, pa jel to opravdanje, ma ja bi mu tako jednu opalila preko ušiju, ali jasno je meni da bi ona odma dobila otkaz da to napravi, sve je to meni jasno, ali kud taj svijet ide, sve je to danas potpuno poludilo...

Marija: ... sve poludilo, sve, prije je bilo straha, od Boga i od starijih i poštivalo se i znao se red i sve...a danas aj-me nama, aj-me nama...

Majda se s kolicima okreće od stola. Kao da tijelom daje znak neodobravanja.

Marija: Kud ćeš ti?

Majda: Idem po napolitanke.

Marija: Ema će, ajde Ema...nemoj ti...

Majda: Ma daj me pusti, mogu sama... (odlazi u kuhinju)

Marija (Emi): Evo, ovako cijeli božji dan, ja kažem nemoj, pazi, zapet ćeš, ona zajuni i ide, tako onda zapinje s tim kolicima, tri puta ih je već razbila, nije s njom lako moja ti, nije, ne

Ema: Dobro, ajde, pusti je, bolje da se nauči sama, nećeš ni ti do vijeka živit

Marija: E da me oće uzet sebi, da me skрати ovih muka i svega, dosta je meni više, ja sam svoje odradila

Majda se vraća i stavlja kutiju napolitanki na stol. Otvara je i jede jednu za drugom.

Marija (Majdi): Udebljat ćeš se od toliko šećera

Majda: Briga me

Ema: Dobro ti mater govori, to je za pojest jednu dvi uz kavu, a ne sad cilu kutiju strusit

Majda: Tako i ti zapališ jednu dvi uz kavu

Ema: Jel ti to meni brojiš kol'ko san ja popušila, a?

Marija (Majdi): I zubi će ti od toga poispadat...

Ema (Majdi): E a znaš ti koliko košta jedan zub, a? Jel znaš?

Majda: Briga me

Ema: E briga te, ko će te htjet krnjavu

Majda: Ja sam invalid, meni niko neće htjet ionako

Ema: Ne budeš li krnjava, imat ćeš bolje šanse

Čuje se kucanje na ulaznim vratima. Ema gasi cigaretu i ustaje otvoriti. Čuje se razgovor koji vodi s Franom i Klarom, ali ih ne vidimo.

...

Ema: Oooo pa jel to moj brat, profesionalni navijač?

Fran: Prođi me se

Ema: Sestru nećeš zagrlit...šta je ovo došlo...

Klara: Eeej (gri Emu)

Ema: Ej... kako ste putovali?

Fran: Cesta je bila glatka... (ulazi u dnevni dok to govori, Klara i Ema ulaze za njim)...e stara (potapša majku koja ostaje sjediti) a di si ti drobilico jedna (smije se, ljubi Majdu u obraz, zatim je blago pomiluje po kosi)

Klara gri prvo Majdu, zatim majku. Fran sjeda na jedinu slobodnu stolicu, Klara ostaje stajati sa strane.

Marija (Emi): Donesi Klari stolicu

Ema: A odakle? Ja ne znam di ti još imaš stolica...

Marija: Ima, tamo u hodniku, ona stara jedna...roba je na njoj...

Ema donosi klimavu, staru stolicu. Klara nesigurno sjeda na nju.

Ema: Neka smo se mi svi ovako lijepo okupili (pali još jednu cigaretu)...idem ja stavit vodu, očete svi kavu?

Klara: Ja hoću

Fran: Šta ima za pit konkretno?

Ema: A šta bi ti konkretno? Sex on the beach?

Fran: Može. Više votke, manje onog sranja od breskve.

Majda se smijulji.

Fran (Majdi, blago): Šta se ti smiješ Napolitanko jedna? Oš i ti jedan Sex on the beach?

Majda: Može

Fran: Eto, ja i Majda, mi ćemo Seks na plaži

Majda se počne histerično smijati.

Marija (Franu): Uvijek ti s tim svojim glupim šalama, udavit će se (pokazuje na Majdu) ...Majda, ajde, dosta smijanja, smiri se...

Majda (kroz smijeh): Ako se i udavim, to neće bit od smijanja...

Ema: Ja idem stavit kavu (odlazi prema kuhinji) a izbjrljivi nek si sami donesu piće drugi put

Nastaje neugodna šutnja. Svi gledaju u nešto prazno, ispod ili pred sobom.

Klara (stavlja ruku na Majdino bedro): Kako si ti meni, a?

Majda (uzme napolitanku među prste, stisne je i prignječi): Vidiš ovu kremu od lješnjaka, tako sam ti ja, stisnuto, dobro stisnuto među ovim...

Klara (kratko razmisli, pa zatim): Vaflima?

Majda: Da, ja sam ko krema između vaflova.

Fran se smijulji.

Fran: Ti si dobro dok god imaš smisla za humor. To kad više nemaš, moš se ubit odma

Marija (Franu): Nisi nego doša, već radiš cirkus po kući...

Fran: Haha cirkus, dobro si se toga sjetila...mi smo poznati akrobati...hahah (smijeh mu je gorak)... kako smo letili, ako leteći mjedvjedići...fjuuuu

Marija: Prestani, jesi čuo, prestani. (kroz zube) Otićeš prije nego što si doša.

Klara: Dobro, dajte, tek smo došli, šta vam je? Fran, skuliraj se molim te...(okrene se prema majci)...a ti se isto smiri...

Ema se vraća s kavom.

Ema: Evoga, kome je prejaka nek si sam šećeri, ja uvijek kuvam bez šećera, a vi si onda dodajite po svom guštu...

Klara i Fran šutke uzimaju kavu. Majda svako toliko strpa još jednu napolitanku u usta.

Ema (sjedne natrag na svoje mjesto): Eto, sad službeno možemo početi (nalijeva si još kave, zatim indikativno gleda Klaru)

Fran: Šta buljiš u nju, a? Šta ti misliš da si ti ka neka kao šefica ovdje? Glavna i odgovorna...

Ema (gleda u koso i pali cigaretu): Pa od tebe sam sigurno odgovornija...

Fran: A moš mislit...čim imaš dvoje dice, odma si odgovorna, jel da? To dobiješ u rodilištu, a? Paket vlažnih maramica i odgovornost, kupiš zajedno u DM-u...

Klara, Ema i Marija gotovo istovremeno:

Klara: Fran, molim te...

Ema (Klari): Ne trebaš ti mene draga moja branit, znam se ja i sama branit... Kao prvo i prvo...

Marija (sebi u bradu): Ti si se naša njoj govorit o ičemu...

Fran: Evo i nje, javila se, Velika Brižna Mater, VBM

Klara: Molin vas...znamo zašto smo tu, svima nam je teško, vrijeme je proletilo, on će uskoro bit vanka...ja ne znam šta će onda bit, hoće on nas potražit, hoće li htjet razgovarat, vidjet unuke, šta ja znam, ja stvarno ne znam, sve je to moguće...i mislim da se zato moramo dogovorit...

Majda se odmiče od stola.

Marija: Di ćeš ti?

Majda: U život

Ema: Majda! Vрати se natrag!

Majda odlazi. Ema ustaje i grabi držače na kolicima. Fran se skoči i zgrabi je silovito za ruku.

Fran: Šta je tebi, a? Pusti je na miru. Ako joj se ide, nek ide...

Ema ljutito pusti kolica i vrati se na mjesto. Majda se odveze.

Ema: Ja sam mislila da je Klara rekla da svi moramo bit prisutni...

Fran: Nemoj toliko mislit, zabolit će te glava

Ema: Nije ovo bila moja ideja da se razumijemo...ali ako ona može tek tako otić, mogla bi i ja lijepo otić vanka pit kavu, a ne ovdje vas posluživat...a zbog nje smo se i našli

Klara: Možda i bolje da je otišla...ja ne znam kako će ona to sve podnijet

Marija: Isto ko i svi mi

Fran: Bogami koliko ja znam ti nisi letila kroz prozor

Marija: Ali sam prošla kalvariju nakon toga... i po bolnicama, i sa novinarima, i svaki dan su me slikavali i maltretirali, pa socijalno, pa sutkinja ona luda, pa su mi vas uzeli, nemaš ti pojma šta sam ja sve zbog vas prošla... (cendravim tonom)

Fran: Da, da mi smo letili kroz prozor, Majda je doživotni invalid, ali ipak je tebi najteže

Ema: Kako te nije sram s majkom rođenom tako razgovarat, šta je tebi, jesi ti neki ženomrzac, biće zato i nemaš curu, samo se povlačiš s onim svojim huliganima, ne bi me čudilo da nađeš dečka među njima

Fran: Moga bi tebi muž nać dečka, koliko ja znam on je vrlo dobro analno podmazan, samo maže, maže, maže

Ema i Marija istovremeno:

Ema: Ja ne znam o čemu ti pričaš

Marija (nariče): Oslobodi Bože

Fran: Ajde ajde, meni se ne moraš praviti glupa, nema di taj nije podmaza

Ema: Stvarno si bijeda, vidi se iz aviona da si ljubomoran, da ne podnosiš uspješne i sposobne ljude, po cijele dane samo arleučješ s onim orangutanima po stadionima

Fran: Pazi kako pričaš sa mnom, moga bi ti neki orangutan pokucat na vrata

Klara (plačno): Prestanite! Prestanite već jednom!

Šest //

Klara (14) dolazi u ured Centra za socijalnu skrb. Prostor je skućen, s jednom uvenulom biljkom u kutu, mnoštvom spisa i registratora posvuda. Unutra su dva radna stola (s kompjuterima) za kojima žene puše, telefoniraju, piju kavu, prelistavaju spise, rade. Klara zastaje na ulaznim vratima. Jasna i Nada se na nju isprva uopće ne obaziru.

Klara (tiho): Dobar dan

Nitko ne odgovara.

Klara (malo glasnije): Dobar dan, jel bi mogla ja...

Jedna od djelatnica podigne glavu od kompjuterskog ekrana i upitno pogleda Klaru.

Klara: Tražim gospođu Nadu...

Jasna: Koju Nadu?

Klara: Magdović, aaam ne ne, Magd...

Nada: Da nije Magdić?

Jasna: A šta će ti Nada?

Klara: Trebala bi je nešto pitat...

Nada: A ko je tebe uopće pustio ovamo (ustaje od stola)...to meni nije jasno...(obraća se drugoj ženi kao da djevojčice nema)...mislim što Ervin ne bi trebao nas prvo nazvat prije nego ikog pusti gore, mislim stvarno...u kojim mi uvjetima radimo...

Nada kopa po nekom registratoru na komodi.

Nada: Kako se ti zoveš?

Klara: Ko? Ja?

Nada: Mala, nemam ja vremena znaš

Klara: Klara, Galovac

Nada: Aaaaa znam, sad znam, čekaj da ga iskopam... (vadi debeli registrator sa spisima i nosi ga prema stolu)...dobro, a šta ti to mene imaš pitat?

Klara: A vi ste Nada?

Nada (puše, cinično): Do kad ćemo mi igrat ovu igru? Da, ja sam Nada, a ti si Klara, amo sad dalje.

Klara: Pa ja sam samo htjela Vas pitat da ja i moj brat mi ne bi više išli za praznike kod mame

Jasna sa zanimanjem prati razgovor, više ne gleda u kompjuter.

Nada: Dobro, jel ti znaš da ovo što ti sad radiš je protuzakonito?

Klara: Ne... ja sam samo...teta Vera je rekla da vi...

Nada: Isuse Bože ti udomitelji...Slušaj me mala, imaš dovoljno godina da ti je ta tvoja teta Vera mogla objasniti, a ona jako dobro zna koja je procedura, a procedura je ta da ukoliko Nadzor ne dostavi stručno obrazloženje za promjenu dinamike susreta s biološkim roditeljem mi nemamo ovlasti za nikakve intervencije po tom pitanju, jel tebi to jasno?

Klara (sramežljivo): Paa, ne baš

Nada: A to što si ti sad sama došla ovdje dok si u njenoj nadležnost, to ću ja sad ovdje zapisat, pa ćemo mi vidjet kako se to ona brine za vas

Klara: Ali ona ne zna da sam ja došla!

Nada: Pa upravo to i govorim, upravo to i govorim

Klara: Ali mi ne želimo više ić kod Marije, mi mrzimo bit na tamo za praznike i ona je grozna prema nama

Nada: Kako je ona to grozna prema vama, da čujem

Klara: Pa stalno me tjera da radim po kući i da sve ja perem i čistim i radim u vrtu...

Nada: Pa jel ti znaš da tako velike cure ko što si ti moraju pomoć svojim starim i umornim majkama...to je sasvim normalno, ja stvarno ne znam, zar ne pomažeš i Veri?

Klara: Pa pomažem, ali ovo je drugo...

Nada: Dijete moje drago, ja sam ti sad sve objasnila, a ti nipošto ne smiješ ovdje samoinicijativno dolaziti, ja uopće ne znam otkud ti ta ideja...kad vam Nadzor dođe, ti možeš gospođi iz Nadzora sve reći što misliš da je važno...ali ne možeš nama ovako upadat usred bijela dana, prekidat nas tu na poslu i tražit od nas da mi kršimo Zakon i da se ne držimo propisa koje, nismo ih mi izmislili za boga miloga...

Klara: Jednom kad Fran nije htio jesti juhu ona mu je uzela tanjur bila i izlila mu ga je na glavu

Nada: Ko nije htio jest juhu?

Klara: Moj brat, Fran

Nada: Pa zašto nije htio jest, ha? A mama se pomučila da je skuha, ha?

Klara: Pa nije htio, rekao je da mu se povraća i da ga boli trbuh

Nada: Da, da, djeca bi najradije jela samo slatkiše, jel tako? Za doručak, ručak i večeru po mogućnosti...a ti se slomiješ dok kupiš, dok spremiš, dok skuhaš...dušo draga, jel ti znaš koliko je to posla? A tek koliko nas dvije imamo ovdje posla, ha?

Klara šuti i gleda u pod.

Jasna: 368 obitelji vodimo, same, tristo / šezdeset / i osam...pa ti računaj...

Nada: Ja ću ovdje tu zapisati da si ti bila, pa ćemo mi vidjet

Klara: Ali zašto?

Nada: Šta zašto?

Klara: Zašto Vi meni ne vjerujete?

Nada: Sve ja tebi dušo vjerujem, ali ja svaku svoju odluku moram obrazložiti temeljem izvješća Nadzora, jel tebi to jasno? Ne mogu ja sad tu napisat Klara i Fran Galovac više ne idu nikad kod mame, jer je Klara došla i rekla to i to. To ne ide tako. Ako Nadzor uoči neke nepravilnosti oni će o tome napisati izvještaj i ja ću onda u skladu s time moć izreć adekvatnu mjeru...

Klara: Ali ona je uvijek drugačija!

Jasna opet prati sa izrazitim zanimanjem.

Nada: Ma ko je drukčiji?

Klara: Mama. Ona je skroz drukčija kad dođe netko iz tog Nadzora.

Nada: Slušaj me Klara, niste samo vi propatili zbog svega, i tvoja jedna mater je užasno propatila, i podnijela takav jedan pritisak i brine se za tvoju nepokretnu sestru, i zato bi ti mogla bit malo manje sebična i mislit samo na sebe i svog očito razmaženog brata...(gleda u spis ispred sebe na stolu) A šta je s drugom sestrom?

Klara: S Emom?

Nada: Da, s Emom...kako to da Ema nije došla ovdje žaliti se i kukati, a? Kako se Ema ne tuče u školi ko tvoj brat? Kako njoj nije teško pomagati mami preko praznika, ha?

Klara: Ema je drugačija

Nada: Ema je drugačija? Ma vidi molim te...pa budi i ti onda malo drugačija

Klara spusti glavu i gleda u vrh cipela.

Sedam //

Zatvorska čekaonica. Ema (18) s djetetom u rukama sjedi na jednoj od narančastih sjedalice okružena brojnim drugim ljudima. Ulazi zatvorski službenik i daje odobrenje da pristupe staklenoj stijenci iza kojih se uskoro pojavljuje grupa muškaraca. Raspodjeljuju se na sjedalice s druge strane stakla. Ljudi u čekaonici, uključujući Emu, zauzimaju odgovarajuće sjedalice s druge strane stakla i zatim gotovo simultano s obje strane se grabe slušalice za razgovor. Ostali sudionici ovog prizora govore i gestikuliraju, ali mi čujemo samo Emin i očev glas.

Ema (tepa djetetu koju nosi u naručju): Vidi ko ti je došao, ha, vidi ko ti je došao... (lupka prstom po staklu) Ej tata, kako si?

Zdravko: Ej...a vidi koliki je već...podsjeća me na Frana kad je bio mali...

Ema: Ha možda malo, svi kažu da je isti Mate, al ja baš mislim da nije

Zdravko: Ma kakvi Mate, štatije, kakvi Mate, isti dida, jesan ja isti dida (lupka prstom po staklu, prema bebi) ...nego šta nego jesan...

Ema: Ma ima tvoj nos, oči, sve...i prgav je...već se vidi...kaže Mate da ćemo ga čim prohoda dat na neki sport...da se dobro izmori i da nas ne gnjavi

Zdravko: Kako je Mate?

Ema: Odlično, sad su ga unaprijedili, ipak on sad ima neki status u stranci...tako da je moga birat di će...moga je u Vodovod, u Ceste, di je god htio

Zdravko: To je pametan čovik...meni je najgore da vam na piru nisan bia

Ema: Ajde tata biće slavlja kad izadeš i rođendana i Božića i Uskrsa...

Zdravko: Je, ali pir je pir...to je red, da je otac tu

Ema: Ah, šta se može. Nego kako tvoje zdravlje?

Zdravko: Dobro. Dobro. Daju mi sad tu posebnu hranu neku za dijabetičare...

Ema: Pa jel ti bolje sad?

Zdravko: Pa štajaznam

Ema: A šta ti daju za ručak?

Zdravko: Ma sve nešto dijetno, piletinu, riži biži, šta ja znam ciklu, a ono...bolnički meni

Ema: A slušaj, valjda oni znaju

Zdravko: Pijem te tablete za tlak i za kiselinu i vid mi se pogorša, al dobro je, šta sad, gura se

Ema: Slušaj me, moraš se brinit za sebe, neće niko ako ti nećeš, pazi šta jedeš, malo se šetaj, kreći, to je važno, uza skale, niza skale...i nemoj se nervirat...to je najvažnije od svega...

Zdravko: Ma znam, znam...

Ema: Još par godina...i onda

Zdravko: Samo da me zdravlje posluži...

Ema: Pa zato se i moraš potruditi...moraš se potruditi...sve se može kad se hoće...eto, tako kad bi se barem i Fran malo trgnuo znaš, on se samo vuče po toj auto radioni za neku bijedu od plaće, stalno oko tog nogometa, ne mogu slušat to više, onda dođe s nekom motorčinom, pa s novim patikama, pa ga pitamo ja i Mate, otkud ti to, nemaš ti para za to, pa se on smije, kaže došo djeda Mraz, zajebaje nas, bio je vidjet bebū, inače niti zove niti dolazi, užas jedan. A nije ni Klara puno bolja...kaže Mate da su najgore te školske učiteljice one bi svih preodgajale, uvijek nešto pametuju, eto baš takva je i Klara, uvijek pametuje, a kad joj nešto kažeš odmah se uvrijedi...ko mimoza...

Otac s druge strane odsutan, tu je, ali je zapravo ne sluša. Ema nastavlja govoriti.

Ema: ...a Majda, uvijek je prkosna, uvijek se inati, strašno je teško s njom, strašno...mislim odemo ja i Mate, i pomognemo i sve, ja je nekad odvezem na kavu i to, da malo vidi ljude, ona se zabije doma, bulji u taj kompjuter, nigdje ne izlazi...a Marija joj govori, pa ajde, pa moraš, i tako ali ništa to do nje ne dopire, nedokazna je, ja ne znam šta ona misli kako će kad ostari...kad bude još bolesnija, još starija...šta onda...

Zdravko: A jel Mate proda Mercedesa?

Ema: Ha? Ma je, je, to je već bila krtija

Zdravko: A pošto?

Ema: A šta ja znan, on vodi te financije, jel reka sto tisuća

Zdravko: Ma kakvih sto tisuća, čega sto tisuća?

Ema: Joj ma ne znam tata, šta mene sad to pitaš, ne razumijem se ja u to, ja samo znan da sad imamo novog, to je sve šta ja znam

Zdravko: Mhm a jel znaš koji je bio godina... ili bar koliko je priša
Ema: A ne znan, pitat ću Matu pa ću ti reć drugi put
Zdravko: Ajde molin te, to mi je baš jako važno, nemoj zaboravit
Ema: Dobro
Zdravko: Moram ić sad, imam nešto..
Ema (gleda na sat): Pa imamo još pet minuta
Zdravko (ustaje): Obeća san jednome čoviku da ću mu nešto riješit, moram ić... ajde... (opet kucka prstom po staklu) ...didino zlato...

Zdravko poklapa slušalicu i šalje bebi "zračnu pusu", zatim odlazi. Ema ustaje i maše mu držeći bebu drugom rukom.

Osam //

Nastavak prizora PET. Turobni dnevni boravak kod Marije u predgrađu. Ema puši i nervozno hoda lijevo desno. Fran se ljulja na stolici. Ispred njega prozirna boca nekog alkohola domaće proizvodnje. Marija sjedi i bulji u prazno. Klara pogrbljeno sjedi, šmrca, ispuhuje nos.

Marija (Klari): Ja sam ti bila odmah rekla da ovo nije dobra ideja...

Fran: Ma daj, kako si ti vidovita...jebote...kako nisi onda predvidila da će on igrat košarku s nama, a ? Nisi mislila da će nas zakucat kroz prozor? Dvokorak, i bam...

Ema: Prestani Fran već jednom! (okrene se prema Mariji) Nisi mu trebala dat ovo (pokazuje na bocu s alkoholom)

Fran: A šta jebote, ja sam mislio da smo se mi našli da pričamo o njemu, da se malo podsjetimo...

Marija: Tebi je uvik neko drugi kriv...i kad ti Hajduk izgubi, kriv je trener, krivi su suci...

Fran: ...krivo je more...

Klara (Mariji): Jel ti misliš da smo mi krivi za ono što je napravio?

Marija: Ništa ja ne mislim

Fran: Da, da, kad joj je zgodno, onda ništa ne misli

Ema: Dogodilo se što se dogodilo. To je sve sad iza nas. Ja stvarno ne vidim čemu sad to da se mi na to vraćamo, evo čemu to služi?

Klara: Ne moramo mi više pričat o tome što se dogodilo, tu priču su čuli svi ljudi u ovoj usranoj zemlji...ali moramo se dogovoriti što dalje...ja mislim da treba tražiti sudsku zabranu pristupa, barem za Majdu...

Ema: Sudsku zabranu?? Dobro šta je tebi Klara, nisi se dovoljno vukla po sudovima...šest godina ti onda nije bilo dosta...i po novinama...

Klara: A dobro šta bismo po tvom mišljenju mi sad trebali?

Ema: Ništa, šta...on je kažnjen za ono što je učinio...možda i previše...on je sigurno sad jedan sasvim drugi čovjek...

Fran (toči si piće): Vuk dlaku mijenja...

Marija: On je stari čovjek, možda i bolestan, šta će on ikome od nas, pa ne može on nikoga...

Klara: Ja ne znam jesam li ja spremna na susret s njim...ali znam sigurno da...ja ne znam kako bi ja...ja se užasno brinem da Majda...da ona to... (opet počne plakati)

Ema (stavlja ruku sestri na leđa): Ma Klara, ništa to neće bit tako kako ti zamišljaš, vjeruj mi, ti sad samo vidiš najgore scenarije...

Klara: A što ako bude? Što ako baš bude? Što ako Majda doživi još jedan slom? Što onda? Ja ne želim da mi sestra leži na psihijatriji, jel tebi to jasno? I želim sve učiniti što je u mojoj moći da to spriječim...

Fran: Prvo zaboravljaš da se zabrana pristupa traži na osnovu ponovo počinjenog djela...mislim ja znam kako to funkcionira...

Ema: A odakle ti znaš? Ah da, pa to je tvoj milje... kukasti križevi, bengalke i to... naravno da si informiran...

Fran: S obzirom koliko si puta dobila po nosu od one tvoje muškajčine bilo bi ti bolje da se i ti informiraš

Ema: O čemu ti pričaš, ha? Od koga sam ja to dobila po nosu?

Fran (opet se ljulja u stolici, pjevuši): Ja samo pjevam, ja samo sviram, ja nemam razlog da se živciram...

Marija: Pusti ga Ema, vidiš da samo provocira i pravi se pametan...budi iznad njega...

Ema (Mariji): A, pa to nije posebno teško...(Okrene se prema Franu) Izmišljaš stvari...to ti je jedini talent koji imaš...tako si i onda izmislio pola toga...

Fran se naglo skoči sa stolice, pri čemu stolica padne na pod.

Fran (napuše se i uspravi): Šta ja to izmišljam, a? Aj reci! Aj da te čujemo!

Ema se lecne, ustukne korak unatrag s druge strane stola.

Ema: Zbog tvog glupog svjedočenja su nas i razdvojili

Fran: A šta sam ja to krivo reka?

Ema: Znaš ti dobro

Fran: Šta? Šta ja to znam? Daj ne seri Ema, molim te

Sad se Fran ushoda lijevo desno, s čašom u ruci. Ema radi gotovo isto s druge strane stola, samo s cigaretom u ruci.

Fran (Mariji): Jesi ti rekla da je najgore šta je bio beton? Jesi to rekla? Jesi rekla da je bar bio travnjak, da bi bilo bolje? Jesi svi- ma lagala da nas nikad prije nije taka? A? I da si ti spavala kad se to dogodilo? Kurac si ti spavala, kako da ne, ono, selo gori a baba se češlja... (Okrene se prema Ema) I ti mi sad tu sereš, nakon petnaest godina si našla mene prozivati! Rasplodna kobilo, šta si ti u svom životu postigla i napravila, osim što si znala širit noge kad bi vidila da ćeš profitirat od toga...

Ema: Ništa ona nije lagala, ja sam sve vidjela! Ja znam da je ona spavala!

Fran: Ma daj ne seri, svađala se s njim, on joj je reko da ušuti, da ako ne ušiti da će nas svih bacit kroz prozor, a ona je rekla, pa baci...baš me briga...

Ema: Nije ona to rekla! Nije ona to mislila, pa ljudi se svađaju idiote jedan, pa svašta kažu, ne misle to doslovno jebote...tebi je sve crno bijelo, ti si najveći pravедnik, šta si ti neki Robin Hood, istjeruješ pravdu uokolo...

Marija (mirnim glasom prema cendranju): Ja svoju djecu volim, ja i tebe volim Fran, zapamti, ja sam vas rodila, ja sam cijeli svoj život za vas dala...

Fran: Ma daj radije nemoj volit, ono hvala ti, al nemoj...

Klara (na rubu suza): Molim vas jel možete vas dvoje sad sjest, molim vas, Ema, Majda se može vratit svakog trenu, mi se ništa nismo dogovorili, ništa nismo riješili...vas dvoje se samo tu vrijeđate...

Ema: Mislim da je meni dosta ovog dogovora (uzima mobitel, cigarete i upaljač i stavlja u torbu) ... Jakovu će sad završit tren- ing...ja imam još toliko toga za obaviti...skuhat ručak, Jelena ima neki rođendan popodne, moramo još do centra po poklon, eto, neka smo se mi lijepo podružili, baš si se lijepo sjetila Klara da nas svih okupiš, baš krasno...eto baš lijepa prigoda

Fran: Postoji samo jedan način na koji mi možemo biti sigurni da on nikome više neće nauditi

Ema (već na izlazu, zvjerski se okrene): Molim? Šta hoćeš reć?

Fran: Hoću reć da gdje ima volje ima i načina

Ema: Jesi ti pri sebi, ha?

Fran: A slušaj, gdje te zakon ne štiti, tu sam uzmeš stvar u svoje ruke... Ja samo kažem da i ta opcija postoji...

Marija (ustaje od stola): Ti nisi normalan... (sebi u bradu) koga sam ja u svoju kuću pustila...

Ema: Dobro šta je tebi idiote jedan? Pa je on je star i potpuno bezopasan!

Fran: Kako ti to znaš?

Ema: Šta kako znam?

Fran: Kako ti znaš da je on star i bezopasan?

Ema: Pa nego kakav će bit ... u tim godinama...

Fran: Jesi ti njega posjetila ikad, ha?

Ema: Ko? Ja?

Fran: Ti si njega posjetila, je'l da?

Ema (okreće se i ide prema vratima): Ja ne znam o čemu ti pričaš... i dosta mi je više tvojih uvreda i optužbi, ovo je izživljavanje...

Fran: Ti si njega posjetila... hahahha... jebeš mi sve...bolesnija si nego što sam mislio...

Ema odlazi. Marija uzima prazne šalice i odnosi ih u kuhinju. Klara preneraženo bulji u Frana. Fran preneraženo bulji u prazno.

Devet //

Majda i David, njezin medicinski asistent u parku. Majda je u kolicima, on sjedi na klupi.

David: Nešto si šutljiva danas

Majda jede šarene, sufle bombone za djecu. Zubima kida gumenastu teksturu, pa zatim dugo žvače.

David: Jel se nešto dogodilo?

Majda usta punih bombona negacijski klima glavom i ispušta negacijski zvuk.

David: Aj sad to pomalo sažvači pa ćeš mi reć šta je bilo

Majda još žvače. David strpljivo čeka.

David (digne obrve, klimne glavom): Onda?

Majda: Ništa

David: Sigurno?

Majda: Ove mi je Fran donio (pokazuje na vrećicu bombona)

David: Pa lijepo od njega...

Majda: To mi je brat

David: Znam, rekla si mi. Al si opet zaboravila? (smiješi se blagonaklono) Pamtiš ko zlatna ribica

Majda: Haha, zlatna ribica

David: Jesi ikad vidjela zlatnu ribicu, a?

Majda: Ne

Majda zubima kida još jedan bombon.

David: Pa mogli bi ti nabavit jednu...ono, da imaš kućnog ljubimca...

Majda: Ja već imam kućnog ljubimca

David: Ma da? Kojeg?

Majda: Pa Mariju hahahha (smijeh kroz žvakanje)

Davidu: Mariju, mamu? Mama ti je kućni ljubimac?

Majda se smije još glasnije.

David: Ej, ej, dobro, dobro smiješno je, ali pazi da ti se na zaleti... prvo sažvači, pa onda sve drugo...

Majda se zagrcne, iskašlje, zatim umiri.

Majda: Ili obrnuto. Ili sam ja možda njen kućni ljubimac. Samo što me ti izvodiš u šetnju, a ne ona.

David: Nisi ti nikakav kućni ljubimac, ti si velika cura koja je malo slabije pokretna...

Majda: Lako je tako...kad se neko drugi brine za tvog ljubimca

David: Pa tvoja mama se brine za tebe, zar ne?

Majda: Da (tonom koji odaje da misli suprotno)

David: Hoćeš mi sad reć?

Majda: Šta?
David: Ok, ako nije ništa, onda je ništa
Majda: Nije ništa
David: Oćemo se malo provozat?
Majda: Ja ne bi
David: A šta bi ti danas?
Majda: Pusu
David: Pusu? Hah
Nagne se prema njoj i poljubi je u obraz.
David: Ovako?
Majda: Ne
David: Nego?
Majda: Nego u usta
David: U usta? Ali u usta se ljube samo cura i dečko
Majda: Pa?
David: Ali ja već imam curu, i sad bi bilo jako ružno od mene da ja...
Majda otkoči kolica i krene u neodređenom smjeru. David ustane s klupe i krene za njom.
David: Ej, Majda, ej...stani...
Stane ispred nje i čučne da joj bude u razini očiju.
David: Ej...molim te mi reci ako se nešto dogodilo, jako si čudna danas
Majda gleda u svoje ruke koje joj leže sklupčane u krilu.
Majda: Možda te cura ostavi
David: Ha, možda, nadam se da neće
Majda: A možda ti nju ostaviš
David: Sve je moguće
Majda: Ja sam samostalna znaš
David: Pa naravno da jesi...i bit ćeš još...
Majda se nagne prema naprijed u pokušaju da poljubi Davida u usta. On se izmakne.
David: E, ej...jesmo rekli...
Majda počne mahati rukama oko sebe.
Majda: Makni se! Makni se!
David ustukne.
David: Daj se smiri...ej smiri se molim te...
Majda i dalje mahnito mlatara rukama oko sebe.
Majda: Makni se! Makni se! Pusti me na miru!
David: Ok, ok, pustit ću te, samo se smiri

David se odmakne još jedan korak unatrag, vidno uznemiren. Majda prestane s vikom i mlataranjem.

Majda (plačno): Mene nitko ne voli
David: To nije istina
Majda: Je, to je istina
Majda počne kopat nos i zatim oblizivati prst. David šuti. Promatra je s nelagodnom neko vrijeme, a zatim pokuša razblažiti napetost.
David: Jel mogu ja sad uzet jedan bombon?
Majda: Ne možeš

David: Eto vidiš (pauza) ni mene nitko ne voli
Majda se nasmiješi.
David: Oćemo se sad bar malo provozat kad nas već nitko ne voli, ha?
Majda (prvo šuti, pa zatim): Može (sramežljivo se osmjehne)
David: A poslije bi mogli bacit i partiju šaha
Majda: Jesi ga ponio?
David zašuška malim džepnim šahom u unutrašnjosti jakne.
David: Af kors
Majda: Ajmo odma!
David: Oke, al onda nakon partije, vožnja
Majda: Dogovoreno
David: Ako ja pobijedim, sama se voziš, a ja nadgledam...moraš ruke ojačat
Majda: A ako ja pobijedim, onda ti mene voziš ko kraljicu od Sabe
David: Haha, odakle ti to?
Majda: Šta?
David: Kraljica od Sabe
Majda: To ti je iz Biblije
David: Mhm, dobro...
David je gura natrag do klupe, zatim vadi šah i postavlja figurice.
David: Koji su tvoji?
Majda: Bili!
David: Ma daj, uvik su tvoji bili...
Majda: Da! Idemo bili, aleee aleee ale aleee...
David se smije.
David: To je sve Franova škola...
Majda: Moji su Hajdukovci
David: A šta su onda moji...moji su neki crnokošuljaši...
Majda: Tvoji su neprijatelji...oni su opasni...
David: Uf, mene uvijek dopadnu ti najgori...
Majda: E a kad se nisi htio ljubit
David (kiselo): Heh
Majda: Moraš bit kažnjen
David: Hm
Majda: Ali onda ta kazna jednom završi
David završava s postavljanjem figurica.
Majda: I onda opet možeš radit šta god hoćeš
David: Hm...pa nije baš da se može radit što god hoćeš...
Majda: Može, može... Ali onda možda opet budeš u kazni...ili te neko prebije...nečiji muž na primjer
David: Čiji muž?
Majda: A šta ja znam čiji... nemam ja još muža
David: A šta će ti muž?
Majda: Pa trebao bi mi
Majda pokreće bijelog pješaka i otvara igru.
Majda: Dobro bi mi došao

David odigra svojim crnim pješakom slično otvaranje.

David: Ma daj, a vidi kako je jednoj kraljici, samo pleše oko tog kralja, stalno brine, stalno pazi, kud on okom, tud ona skokom..
Majda: Da, to je sranje.
David: O! (tonom blagog prijekora)
Majda: Trebalo bi bit obratno
Igraju u tišini neko vrijeme.
David: Mat...Jesi to sad namjerno odigrala?
Majda: Da. Šta će mi glupi kralj
David: Al onda si izgubila
Majda: Pa šta. Sad kad njega nema, može se živjet u miru
David: A da mi njega ipak vratimo? I bacimo još jednu partiju?
Majda zgrabi figuricu kralja, ubaci je u usta i pokušava progutati.
David: Šta radiš? Ej! Majda, ispljuni to, ispljuni van!
David je hvata za obraze, ona se opire. Bonboni padnu i prospu po podu. Majda se počne gušiti. David radi Heimlichov zahvat. Ona ipak ispljune figuricu.
David: Jebemu Boga! Majda! Jesi ti normalna! (David je potpuno uspaničen i rastrojen.)

Deset //

Fran u automehaničarskoj radioni. Zazvoni mu mobitel. Zvuk mobitela je pjesma Lovrinac.

Fran: Yo!
Sutkinja: Jel to gospodin Fran Galovac?
Fran: Ko ga treba?
Sutkinja: Sutkinja Rimac
Fran: Ooo pa mislio sam da smo mi na ti
Sutkinja: Gospodine Galovac, zovem po službenoj dužnosti da Vas obavijestim da Vaš otac, Zdravko Galovac, dana 22.06. izlazi na slobodu po izvršenju zakonski mu propisane kazne...
Fran: Nemam ja nikakvog oca
Sutkinja: A s obzirom da ste Vi Fran već osuđivani i dobro poznati Sudu, pogotovo prekršajnom, smatrala sam da je važno da Vas o ovome osobno obavijestim
Fran: Kako lijepo od vas
Sutkinja: Budite svjesni da je ovo moja dobra volja, uostalom bolje je da ste pravodobno upoznati sa svime i da se pripremite na novonastalu situaciju...
Fran (ironično): Ja sam rođen spreman
Sutkinja: Gospodine Galovac, ja sam svoju dužnost obavila, a Vama je jasno da je ovo slučaj visokog rizika, što zbog interesa medija, a što zbog...
Fran: Ovo Vi meni hoćete reć da sam ja neki dežurni krivac...
Sutkinja: Fran, imate preko dvadeset prometnih prekršaja iza sebe, optužbe za remećenje javnog reda i mira, optužbu za pokušaj iznude, optužbu za...ne znam dal da uopće nabrajam dalje?
Fran: Može, može, nastavite, sviđa mi se boja vašeg glasa
Sutkinja: Molim Vas da ovaj razgovor shvatite ozbiljno. Interes medija sigurno neće izostati, a ja Vam savjetujem da ne dolijevate ulje na vatru
Fran: Rado bi ja vama nešto dolio

Sutkinja: Upozoravam Vas da se ovaj razgovor snima

Fran: A jooj, onda ništa

Sutkinja: I savjetujem vama i vašim sestrama da potražite pravnu i svaku drugu pomoć ukoliko dođe do pretjerane halabuke... mi ćemo s naše strane učiniti sve da cijeli slučaj prođe što je moguće mirnije...

Fran: Baš lijepo od Vas, to kako se vi brinete za nas, nitko se nikad nije tako brinuo za nas...

Sutkinja: Gospodine Galovac, ja sam svoje rekla. Molim Vas da obavijestiti sestre.

Fran: Zar to nije vaša dužnost?

Sutkinja: Mislila sam da ste s njima u dobrim odnosima?

Fran: Jel ovo obiteljska psihoterapija ili šta?

Sutkinja: Molim Vas da prilagodite ton kojim razgovarate

Fran: Molim ja vas da mi se skinete

Sutkinja: Molim?

Fran: Jesmo gotovi?

Sutkinja: Upozoravam Vas da ovako ne možete razgovarati sa službenom osobom Suda i da vas se i za ovo može kazneno goniti...

Fran (drsko): Najbolje bi bilo da se vi gonite

Sutkinja: U redu, mi ćemo obavijestiti vaše sestre...a ja ću u zapisnik staviti vrijeđanje službene osobe...Lijep pozdrav.

Fran (poklapa slušalicu, zatim sebi u bradu): Napuši se kurca...ti i tvoj lijepi pozdrav

Jedanaest //

Klara sjedi u uredu školske psihologice. Marina miješa Nescafe, dolijeva vodu iz kuhala u dvije šalice na radnom stolu.

Klara: Ja ne znam s kim drugim (uzdahne)...ne znam s kim uopće pričati o tako nečem...

Marina: Ma daj Klara, pa naravno, sve mi je jasno...normalno je da si pod stresom zbog svega...ali znaš šta ja mislim da je tvoj problem...

Marina pruža Klari šalicu s kavom.

Marina: ...pazi vruće je...

Klara oprezno hvata šalicu, stavlja je pred sebe i zatim puše u nju.

Marina: ...ti se previše brineš oko svih njih...i proživljavaš u sebi što će Majda, pa što će Fran, kako će Ema...i to je to gdje se previše trošiš...

Klara (zamišljeno): ...ma znam...

Marina: Oni su odrasli ljudi...i to kako će oni ovo sad procesuirati...što ti tu možeš...

Klara: Ma ne znam, mislila sam da ako budemo pričali o tome i nekako bili potpora jedni drugima...

Marina: Klara, kakva potpora...(otpije gutljaj kave) ...da ste vi neka funkcionalna obitelj u kojoj se razgovara, podupire, štiti...ali jebiga...i sama znaš da ste sve, samo ne to...

Klara: ...znam...

Marina: Znam da znaš, ali moraš prebacit fokus na sebe...što ti osjećaš, što ti želiš, što tebi treba...

Klara: Ne znam Marina, strah me je

Marina: Strah od čega? Što da će on doć i napasti te?

Klara: Ne. Strah da će on doć i da ću mu ja oprostiti...

Marina: Pa jel mu želiš oprostiti?

Klara: Ne znam, ponekad...ali onda pogledam Majdu i vidim da ne mogu... da nema šanse...

Marina: Da

Klara: Sanjala sam ga

Marina: ?

Klara: Sanjala sam da stoji i piša u vjetar, a mi stojimo iza njega...i sva ta mokraća pada po nama...

Marina šuti.

Klara: Užas. Probudila sam se sva rastrojena. Mi smo tako jadni, Marina, baš smo jadni...

Marina: Draga moja, kad bi ti znala... svako drugo dijete u ovoj školi ima neko sranje doma...ja tu samo lijepim flastere, ništa ne saniram, ima dana kad sam tako bespomoćna, čini mi se da ovo što ja radim, da je to takvo jedno sranje, ko fol tu sjedim i oni mi dolaze...a svaka je priča užasna...znaš li ti koliko njih ima što ne bacaju svoju djecu kroz prozor, uzorni su jebeni građani, pristojni roditelji, a nasilje koje vrše je emocionalno, nevidljivo, nema nikoga da im organizira spašavanje, nema medija, nema pomoći, niti oni znaju da im treba pomoć, izlaze u svijet razjebani, nesigurni, ovisni, bolesni, svakakvi...

Klara šuti.

Klara: Ti misliš da je nas netko spasio?

Marina: A gle, bila je ta akcija, i da nije bilo toga, ne bi se sigurno mijenjao zakon i ne bi on sigurno dobio koliko je dobio...a možda bi vas i svih ostavili s Marijom...

Klara: I ti misliš da smo mi time bili spašeni?

Marina: Jebiga Klara, imala si barem ostatak djetinjstva u miru, bez straha...

Klara: Ja mislim da taj strah nikad nije nestao, samo se razmnožio, u bezbroj malih strahova, od života, od ljudi, od ljubavi...

Marina: Razumijem, ali to su strahovi od kojih se ne možeš sakriti, niti će doći netko tko će te zaštititi. Kreneš li ijednim od ta dva puta završit ćeš točno tamo odakle si krenula.

Klara: Ja ne znam šta da radim, kuda da idem...

Marina: Unutra draga moja, samo unutra

Zvuk školskog zvona.

Dvanaest //

Fran davi Emu. Marija i Klara ga pokušavaju odvojiti od nje.

Fran: Pička ti materina, da ti pička materina, kravetino lažljiva! Jeste se sprijateljili, ha? Jeste se povezali? Sad kad izađe, daj mu svoju djecu da ih pobaca kroz prozor! Da vidimo hoće li vam prijateljstvo izdržati...

Marija i Klara ga jedva odvajaju od Eme.

Fran: Jel ti imaš oči? Jel ti vidiš sestru u kolicima svaki jebeni dan? Luđakinjo izopačena!

Ema: Nisam ja...ja sam samo...

Fran: Ako me lažeš ubićute, sve ću provjerit kravo jedna, dva poziva i znaću jesi ga posjećivala! Nemoj mi lagat, bolje ti je...

Ema: Pa šta? Pa šta i da jesam? Šta? Prošlo je sto godina od tada...

Klara: Fran molim te (pokušava odmaknuti Frana što dalje od Eme)

Fran: Luđakinjo!

Ema: On je za sve platio

Fran: Ma šta je on platio?

Ema: Ti si gori od njega sto puta...

Fran: Ubit ću te majke mi...

Ema: On je jednom učinio grešku i sad ispašta cijeli život...a ti...ti svaki dan učiniš neko sranje...

Fran: Koliko puta?

Ema: Šta koliko puta?

Fran: Koliko puta si ga išla vidjet?

Ema: Ne znam

Fran: Ne znaš?? Znači dosta...

Ema: Ja sam u svom srcu našla snage za oprost...

Fran: Ma daj ne seri

Ema: Ja sam o tome pričala i s don Ivanom

Fran: Jebo te don Ivan da te jebo...Lažeš nas sve ove godine...

Marija (Franu): ...pa šta da je išla, ona ima pravo posjetit vlastitog oca...

Fran (osorno, majci): Ti mi se ne obraćaj

Ema: Ja sam znala...znala sam da vi niste na toj razini...

Fran: Mi nismo na toj razini hahah a šta je sljedeće, ha? Očeš mu organizirat doček? Napraviti party dobrodošlice? Šta kažeš? Da se prisjetimo toplih zajedničkih trenutaka...

Ema: Ti si kreten

Fran: Ja sam kreten?

U tom trenu Fran uoči Majdu na ulaznim vratima. Mahnito krene prema njoj. Doveze je pred Emu.

Fran (sebi u bradu): Ja sam kreten...da...svi smo mi kreteni...

Zgrabi Majdu iz kolica i prebaci je na stolac, a zatim silovito zgrabi Emu i gurne je na njeno mjesto. Ona se opire i viče.

Ema: Daj prestani, pusti me, idiote jedan!

Fran: Sjedi, sjedi pička ti materina, sjedi, da malo vidiš kako je to, ajde opusti se, ja ću te provozat, pička ti materina da ti pička materina...

Klara (plačno): Prestani Fran! Prestani molim te!

Majda počne vrištati. Fran se okrene prema njoj, Ema se u tom trenu izvučte iz kolica.

Klara (Franu): Šta je tebi dovraga?! Misliš je na silu natjerat da suosjeća, ha? Ti bi sve na silu Fran! Ne ide jebote, zar ne vidiš da ne ide...

Ema (uzrujano vadi cigarete): Još samo ti sad počni s propovjedi...

Klara: Odjebi Ema! Eto to je sve što ti imam za reć, ti jedino taj jezik razumiješ! Odjebi!

Ema (zajedljivo): Jedna profesorica, pa se tako izražava.

Fran: Ušuti kravo!

Marija (sjeda za stol): Sad kad vas slušam, mislim si, šteta što vas nije sve pobio.

Fran u provali bijesa zgrabi prazna kolica i baci ih kroz prozor. Svi se paraliziraju i umuknu. Majda sjedi nepomična, nijema, pogrbljena. Fran joj priđe i uzme je u naručje. Okrene se prema Emi i Mariji.

Fran: Onda, šta ćemo s njom?

Majda (tiho): Kroz prozor.

// Kraj